

VANNAK TITKOK, AMIKET JOBB ELTEMETNI.

MŰSZAK

MÁSODIK:
RENDELKEZÉS

HUGH HOWEY

H U G H H O W E Y

A MŰSZAK

MÁSODIK: RENDELKEZÉS

Azoknak, kik teljesen magukra maradtak.

2212

• 1-es sílő •

TROY EGY SOR BORZALMAS ÁLOMBÓL RIADT FEL. A világ lángokban állt, és akiket a tűzoltásra küldtek, mind mélyen aludtak. Jéggé fagyasztva szunnyadtak, kezükben még ott volt a füstölgő gyufaszál – a táncoló szürke füst még emlékeztetett a gonosz tettekre.

Troyt eltemették. Elnyelte őt a sötétség; érezte, ahogy az apró koporsó szűk falai összenyomják.

Sötét alakok mozogtak a fagyos üveg mögött, a férfiak lapátokkal próbálták meg kiszabadítani a tartályból.

A szemhéja mintha recsegve szétszakadt volna, amikor megpróbálta teljesen felnyitni. A szeme sarkában csipa gyűlt össze, az arcán olvadó jég folyt lefelé. Fel akarta emelni a kezét, hogy megtörölje az arcát, de a teste még alig engedelmeskedett. Amikor végre megemelte a kezét, látta, hogy intravénás tű lóg ki a csuklójából. Tudott a katéterről. Minden porcikája bizsergett, amikor a dermedt álomból visszatért a jéghideg valóságba.

A koporsó fedele nagy szisszenéssel pattant egyet. Troy oldalánál egy résen fény szűrődött be, amely egyre nagyobb lett, elnyelve a sötétséget.

Az orvos és az asszisztense behajolt a tartályba, hogy felsegítsék Troyt. Próbált beszélni, de nem tudott. Már hozták is neki a keserű italt. Hatalmas erőfeszítésbe került lenyelni. A keze gyenge volt, a karja pedig úgy remegett, hogy a poharat is más tartotta helyette. Fémes ízt érzett a nyelvén. Mintha a halált ízlelte volna.

– Óvatosan – szóltak rá, amikor túl mohón próbált inni. A csöveket és a tűket szakszerűen eltávolították, elszorították az érintett területet, és gézt ragasztottak a fagyos bőrre. Papírköntöst hoztak.

– Melyik év? – kérdezte érces hangon.

– Túl korán – mondta az orvos, egy másik orvos. Troynak pislognia kellett az erős fényben. Egyik körülötte állót sem ismerte meg. A koporsók tengere ködös homállyá folyt össze a szeme előtt.

– Csak nyugodtan – mondta az asszisztens, felé emelve a poharat.

Leküzdött még néhány kortyot. Rosszabbul volt, mint legutóbb. Tovább volt bent. A fagy a csontjáig hatolt. Emlékezett, hogy a neve nem Troy. Halottnak kellett volna lennie. Egyik fele sajnálta, hogy megzavarták. A másik fele remélte, hogy sikerült átaludnia a nehezét.

– Uram, bocsásson meg, hogy felébresztettük, de szükségünk van a segítségére.

– A jelentése...

Ketten beszéltek egyszerre.

– Egy másik silóban is problémák merültek fel, a tizennyolcasban.

Gyógyszert vettek elő. Troy egy intéssel jelezte, hogy nem kér. Már nem akarta szedni.

Az orvos habozott – két kapszula pihent a tenyerében. Hátat fordított, és váltott néhány szót valakivel; egy harmadik ember is volt ott. Troy próbált pislogni, hogy végre élesen lássa a dolgokat. Valaki

mondott valamit. Az ujjak összezáródtak a pirulák körül, ő pedig nagy megnyugvást érzett.

Kisegítették a tartályból. Egy tolószék várt rá. A szék mögött egy férfi állt, a haja olyan fehér volt, mint az overallja. Ismerős volt a szögletes állkapcsa és az erős testalkata. Troy megismerte. Ez az ember ébresztette fel a fagyasztottakat.

Újabb korty vizet kapott, amikor a tartálynak dőlt. A térde remegett a gyengeségtől és a hidegtől.

– És mi van a tizennyolcas silóval? – kérdezte suttogva, amikor elvették a szája elől a poharat.

A doktor a homlokát ráncolta, de nem szólt. A tolószék mögött álló férfi elgondolkodva figyelte Troyt.

– Ismerem magát – mondta Troy.

A fehér ruhás férfi bólintott. A tolószék Troyra várt. A gyomra görcsbe rándult, ahogy a még szunnyadó részei lassan magukhoz tértek.

– Maga a Jegesember – mondta, bár talán nem ez volt a legjobb kifejezés.

A papírköntös meleg volt. Remegő karjait belesegítették az ujjakba. A két férfi, aki segített neki, ideges volt. Összevissza beszéltek, az egyikük azt ismételte, hogy az egyik siló összeomlik, míg a másik azt, hogy a segítségére van szükségük. Troy csak a fehér ruhással foglalkozott. A tolószékhez segítették.

– Vége van? – kérdezte. A sápadt férfit figyelte. Lassan kitisztult a látása, és a hangja is kezdett visszatérni. Szívből remélte, hogy át-aludta az egészet.

A Jegesember szomorúan a fejét rázta, miközben Troy leült a székbe.

– Attól tartok, fiam – szólt az ismerős hang –, hogy csak most kezdődik.

A Nagy Felkelés éve

• 18-as siló •

A HALÁL NAPJA A SZÜLETÉS NAPJA IS. Ezzel nyugtatták magukat azok, akiket hátrahagytak. Egy idős ember meghal, valaki pedig megnyeri a lottót. A gyermekek sírnak, míg a reményteljes szülők az öröm könnyeit hullatják. A halál napja a születés napja is volt, és ezt Mission Jones mindenkinél jobban tudta.

Másnap volt a tizenhetedik születésnapja. Arra gondolt, hogy másnap egy újabb évvel öregebb lesz. Ez egyben azt is jelenti, hogy már tizenhét éve annak, hogy az anyja meghalt.

Az élet körforgása mindenütt ott volt – mindent körülölelt, mint a hatalmas csigalépcső –, de sehol nem volt olyan nyilvánvaló, sehol nem látszott annyira, hogy ha egy élet adatott, akkor egy másik elveszett, mint abban a fiúban. Mission így az öröm legapróbb szikrája nélkül várta a születésnapját. Hatalmas teher nyomta a vállát; a halálra gondolt, és nem vágyott ünneplésre.

Három lépcsőfokkal hátrébb – a haladási sebességet tartva – Mission barátja, Cam jól hallhatóan lihegett a rakomány ráeső fele alatt. Amikor a diszpécserterem kettejüket bírta meg, érmedobással döntöttek: fej fogja a fejnél. Cam veszített, ezért Mission mehetett elöl, így tisztán látta a lépcsőket. Ráadásul ő diktálta a tempót, amittől a sötét gondolatai lassan dühbe csaptak át.

Aznap reggel nem volt nagy forgalom a lépcsőházban. A gyerekek még nem keltek fel, és nem indultak el iskolába, már akik még jártak egyáltalán. Néhány álmos szemű boltos munkába igyekezett, a szervizesek pedig hazatértek az éjszakai műszakból – a ruhájuk hasa olajos volt, a nadrág térdére foltot varrtak. Egy férfi lefelé igyekezett, és ahhoz képest, hogy nem hordár volt, meglehetősen sok súlyt cipelt, de Missionnek nem volt kedve letenni a maga terhet, hogy máséval foglalkozzon. Éppen elég volt a férfiről pillantani, hogy tudjon róla, hogy észrevették.

– Még három – vakkantotta oda Camnek, amikor elhagyták a harmincötödiket. A pánt vágta a vállát a nehéz teher miatt. A terhet tovább nehezítette az úti cél. Mission csaknem négy hónapja nem járt már a farmokon, és az apját is ugyanennyi ideje nem látta. A testvérével persze találkozott időnként a Fészekben, de már őt sem látta hetek óta. Kellemetlen volt éppen a születésnapja környékén betoppanni, de muszáj volt. Abban bízott, hogy az apja szokás szerint nem törődik a dologgal, mintha tudomást sem venne arról, hogy Mission egyre idősebb.

A harmincötödik után ismét szünet következett az emeletek között. Ezt a helyet mindenhol falfirkák borították. A házi készítésű festék kártékony szaga érződött a levegőben. A legfrissebb alkotások még meg sem száradtak, némelyiket talán előző éjjel készítették. A korláttal szemközti oldalon vastag betűk borították az íves betonfalat, a szöveg így szólt:

Ez a 'Ló a miénk.

A silóra használt szleng régiesen hangzott, bár a festék még meg sem száradt. Senki nem hívta így már évek óta. A következő felirat még régebbi volt:

Ezt takarítsd le, a ... anyád!

Az egyik szót sötét festékkel cenzúrázták. Mintha nem tudná így is mindenki, mi a kitakart szó. Egyébként is, az azt követő szó volt az, ami igazán sértővé tette a mondatot.

Le a magas-fentiekkel!

Mission ezen jót nevetett. Még Camnek is megmutatta. Talán egy olyan srác írhatta, aki a középső harmad fölött született, és utálta magát, mert képtelen volt együtt élni azzal, hogy milyen szerencsés. Mission ismerte ezt a fajtát. Ő is ilyen volt. A falfirkákat nézegette, amelyeket a tavalyiakra írtak rá, azokat meg az azelőttiekre. A hangzatos szlogenek korábbi generációkat idéztek ott, a szintek között, ahol az acél tartógerendák a lépcső szerkezetét összekötötték a falban lévő betonnal.

Közeleg a vég...

Amikor e mellett elsétált, Mission is egyetértően bólintott. A vég *valóban* közelgett. Érezte a csontjaiban. Hallatszott a siló keserves nyikorgásán, amely a meglazult csavarokból és a rozsdás elemekből jött, és látszott azon, ahogy az emberek nyakukat behúзва, holmijukat mellkasukhoz szorítva közlekedtek a silóban. Közelgett a vég, és mindenkiért jött.

Ezekon a gondolatokon az apja persze csak nevetett volna. Mission emeletekkel lejjebbről is hallotta az apja hangját, amint azt ecseteli, hogy már azelőtt ezzel riogatták egymást az emberek, hogy

ő vagy a testvére megszülettek volna, és hogy öntelt módon minden generáció azt gondolta, hogy ez rájuk vonatkozik, és az idejükben valami különleges történik, és velük tényleg minden véget ér. Az apja mindig úgy gondolta, hogy ezt a *remény* és nem a félelem mondatja velük, hogy az emberek alig palástolt mosollyal emlegették az eljövendő véget. Csak azért imádkoztak, hogy ha el kell menniük, ne egyedül menjenek. Azt remélték, hogy senkinek nem lesz akkora szerencséje, hogy túlélje őket, és megtalálja a boldogságot, amikor ők már nem lesznek.

Az ilyen gondolatoktól Mission nyaka viszketni kezdett. Egyik kezével megemelte a nehéz pántot, a másikkal pedig megigazította a nyakára terített kendőt. Idegességében csinálta ezt mindig – elrejtette a nyakát, amikor az eljövendő végen járt az esze.

– Minden rendben odafent? – kérdezte Cam.

– Igen – szólt vissza Mission. Akkor vette észre, hogy lelassított. Mindkét kezével megragadta a pántot, és próbált a tempóra és a feladatra koncentrálni. Egy dallam járt a fejében, amelyet még árnyékként tanult, egy mondóka, amit azért oktattak nekik, hogy tudják tartani az ütemet. Ha két hordár megtalálta a közös ritmust, sokkal lendületesebben haladhattak, és a terhet meg sem érezték. Mission és Cam még nem volt ilyen összhangban. Az egyiküknek időnként lábat kellett váltania, hogy egyszerre lépjenek, és ugyanolyan ütemben haladjanak, különben a rakomány veszélyesen imbolyogni kezdett.

A rakomány. Egyszerűbb volt így gondolni rá, nem pedig úgy, mint testre – egy halott ember testére.

Mission a soha nem látott nagyapjára gondolt. Még a 78-as felkelésben vesztette életét. Egy fiút hagyott hátra, aki a farmot vitte tovább, és egy lányt, aki toldozó lett. Mission nagynénje néhány évvel ezelőtt hagyott fel ezzel a munkával, mert már nem akart rozsdás foltokat kikalapálni, és acélt festegetni. Már senki nem csinálta. Senki nem foglalkozott vele. De az apja rendületlenül művelte a

parcellát, amelyen a Jones család fiúgyermekei generációk óta dolgoztak, bízva abban, hogy a dolgok sosem változnak.

– Az a szó nem csak azt jelenti, ugye tudod? – mesélte egyszer az apja, amikor Mission forradalomról és fordulatról beszélt. – A fordulat mozgást is jelent. A körbe-körbe forgást. Egy teljes fordulattal ugyanoda jutsz, ahonnan elindultál.

Mission apja mindig ilyesmiket beszélt, amikor papok jöttek hozzá, hogy valakit a gabonaföldje alá temessenek. Olyankor ásóval kilapogatta a földet, azt magyarázva, hogy ez a dolgok rendje, majd a hüvelykujjával lyukat fúrt, és az üregbe vetőmagot ültetett.

Mission a barátainak a fordulat másik jelentéséről is mesélt. Úgy tett, mintha ő találta volna ki a szót. A sötét lépcsőfordulóban ilyesmi okoskodással szórakoztatták egymást késő esténként, miközben keményítőss ragasztót szippantottak műanyag zacskókból.

Az ilyen történetek egyedül a legjobb barátját, Rodnyt nem nyugtázták le.

– Semmi nem változik, amíg *mi* nem változtatunk – mondta mindig komoly arccal.

Mission azon törte a fejét, hogy vajon mit csinálhat éppen a legjobb barátja. Hónapok óta nem találkoztak. Bárkinek lett is az árnyéka az IT-részlegen, az nem sok szabadidőt hagyott neki.

Eszébe jutottak a szebb napok, amikor felnőttek a Fészekben, és a barátaikkal sülve-főve együtt voltak. Akkoriban még azt hitte, örökre együtt maradnak, és öreg napjaikat valahol a felső szinteken töltik majd. Úgy képzelte, hogy majd ugyanazon a folyosón laknak, és boldogan figyelik, ahogy gyermekeik úgy játszanak, ahogy egykor ők tettek.

De az útjaik végül elváltak. Már nem tudta volna megmondani, ki volt az első, aki szertefoszlatta a szülők reményeit, hogy a gyerekük egy napon majd a nyomdokaikba lép, de végül mindannyian így tettek. Mindannyian elhagyták az otthonukat, hogy más végzetet válasszanak. A vízvezeték-szerelők gyermekei farmerek lettek.

A kávéházban dolgozó lányok varrni tanultak. A farmerek gyermekei hordárnak álltak.

Mission arra is emlékezett, hogy dühös volt, amikor elhagyta a szülői házat. Csúnyán összeveszett az apjával. Földhöz vágta az ásóját, és megfogadta, hogy többet egyetlen barázdát sem fog kiásni. A Fészekben megtanulta, hogy bármi lehet belőle, hogy saját maga rendelkezik a sorsa felett. Így amikor boldogtalan volt, úgy gondolta, a földek tették ilyenné – a családját okolta.

Ő és Cam a diszpécserteremben feldobtak egy érmét: fej fogja a fejnél. Így esett, hogy Mission vállát egy halott ember válla nyomta. Amikor felnézve az előtte álló lépcsőfokokat méregette, a tarkója hozzáért a zsákba csomagolt holttest feje búbjához – a halál napja és a születés napja ért akkor egymáshoz, az érem két oldala, és Mission egyedül cipelte mindkét terhet. Hirtelen nekilódult, és kettesével vette a lépcsőfokokat. Őrült sebességgel igyekezett a farmra, ahol felnőtt.

• 18-as sílő •

A HALOTTKÉM IRODÁJA A HARMINCKETTEDIKEN VOLT, pont a farm alatt, eldugva a gyökerek alatt kigyózó sötét és nyirkos folyosók legmélyén. Még a mennyezet is alacsonyabban volt azon a félemeleten, a benne futó csövek pedig itt-ott kilógtak, és mérgesen megremegtek, amikor a szivattyúk bekapcsoltak, hogy tápanyagot juttassanak a távol eső, szomjas gyökerekbe. A megannyi apró repedésből szivárgó víz cseppjeit vödrök és edények fogták fel. Egy nemrégiben kiürített edényben fémes koppanást hallattak a lezuhanó cseppek, míg egy másikból már kifelé csordult a víz. A padló csúszós volt, a falak nedvesek, mint az izzadt bőr.

Az irodában a fiúk egy horpadt fémlemezre tették a testet, a halottkém pedig aláírta Mission munkanaplóját. Borravalót is kaptak a gyors kiszállításért, és amikor Cam látta a jutalmul kapott bönt, el is szállt belőle a harag, amit azért érzett, mert úgy loholtak a végén. A folyosón elköszönt Missiontól, és a kijárat felé vette az irányt.

Mission figyelte, ahogy a barátja távozik, és olyan érzése volt, mintha jóval több lenne közöttük, mint egy év. Camnek nem szóltak

az esti programról, hogy a hordárok éjjelre találkozót szerveztek. Mission irigyelte a fiút a tudatlanságáért.

Nem akart lazsálni a farmra menet, hogy aztán az apja hegyi beszédet tartson neki a lustaságról, ezért a folyosó végén beugrott a karbantartó helyiségbe, és megkérdezte, hogy kell-e vinni valamit felfelé. A karbantartóban Winters volt szolgálatban, egy sötét bőrű, fehér szakállas férfi, akinek különleges érzéke volt a szivattyúkhoz. Gyanakvóan fogadta Missiont, és azzal mentegetőzött, hogy nem engedheti meg magának egy hordár szolgálatait. Mission közölte, hogy egyébként is felfelé tart, és szívesen elvisz akármit.

– Ez esetben... – mondta Winters. Egy méretes vízpumpát emelt a munkaasztalára.

– Az tökéletes lesz – vágta rá Mission mosolyogva.

Winters hunyorogva nézett Missionre, mintha a fiúnak nem lenne ki a négy kereke.

A pumpa nem fért bele a hátizsákba, de a zsák külsején lévő szállítóköteleket könnyedén a kiálló csövekre és illesztésekre lehetett akasztani. Winters segített Missionnek beakasztani a karját a pántokba, és a hátára erősítette a pumpát. Mission megköszönte az öregnek – aki erre ismét bizalmatlanul méregette őt –, majd elindult felfelé a félemeletről. A lépcsőházba érve a falakon lévő penész szagát felváltotta a frissen szántott termőföld illata, amelytől Mission úgy érezte, mintha visszament volna az időben.

A harmincegyedik szint pihenője zsúfolásig megtelt, amint az emberek a napi élelemért a farmokra igyekeztek. Néhány lépésre tőle egy farmerzöldbe öltözött anya állt, kezében zokogó gyermeket ringatva. A nő térdén a begyűjtőkére jellemző foltok voltak, zaklatott tekintetéről pedig úgy tűnt, hogy kiküldték a földekről, mert a gyereke túl nagy zajt csapott. Amint Mission elment mellettük, hallotta, hogy a nő egy ismerős gyermekdal dallamait dúdolja. Az asszony a korláthoz ijesztően közel ringatta a gyermekét, akinek az arcán őszinte félelem ült.

Mission átfurakodott a tömegben, és a sírást szép lassan elnyomta az egyéb lárma. Feltűnt neki, hogy milyen kevés a gyerek. Már nem olyan volt, mint amikor ő volt kicsi. Az előző generáció által hozott erőszakhullámot követően rengeteg gyermek született, de azóta csak a természetes halállal kellett számolni, és így sokkal kevesebben nyertek a lottón. Mindez kevesebb síró gyermeket, és kevesebb örömteli szülőt jelentett.

Mission végre átjutott az ajtón, és belépett a fő csarnokba. A kendőjével letörölte az izzadságot az ajkáról. Az előző emeleten elfelejtette megtölteni a kulacsát, és kiszáradt a torka. Kezdte megbánni, hogy úgy rohant. Mintha a közelgő születésnapja valami határidő lett volna, és minél előbb látogatja meg, majd hagyja ott az apját, annál jobb. De a gyermekkor hangjai és látványa eloszlatta minden sötét és dühös gondolatát. Hazatért, és szörnyen érezte magát, amiért ez ekkora örömmel töltötte el.

Ahogy a kapuk felé haladt, egyesek köszöntek vagy integettek neki. Néhány ismerős hordár zsákokban gyümölcsöt és zöldséget pakolt fel, amelyeket a kávéházba kellett elhordani. A nagynénje épp egy standról árulta portékáját a biztonsági kapu előtt. Miután felhagyott a toldozással, felcsapott utcai árusnak, ám ennek törvényes volta erősen kétséges volt, hiszen sosem dolgozott árnyékként, így nem volt joga ezt a szakmát űzni. Mission próbálta elkerülni a nő figyelmét; nem volt kíváncsi a nagynénje locsogására, és nem akarta, hogy összeborzolja a haját, vagy a kendőjét igazgassa.

A standok mögött kisgyermekek játszottak a sötét sarokban. Talán vetőmaggal kereskedtek. Annyi bizonyos, hogy nem voltak olyan feltűnésmentesek, mint azt gondolták magukról. A bejárat csarnok úgy festett, mint egy hatalmas bazár: a farmerek árulták a megtermelt javaikat, és a helyiséget távoli szintekről érkezők hada töltötte meg, akik mind ételért jöttek, mert attól féltek, hogy az ő üzletükbe máshogy nem jut el semmi. A félelem még nagyobb

félelmet szült, a sokaság tömeggé duzzadt, és jól látszott, hogy innen már csak egy lépés a feldühödött embertömeg.

Az első biztonsági kapunál Frankie volt szolgálatban, egy hórihorgas fiú, akivel Mission együtt nőtt fel. Mission a homlokát az izzadságtól már így is nedves trikójába törölte.

– Szia, Frankie! – szólt oda.

– Mission! – Biccenés és mosoly volt a válasz. Semmi neheztes nem volt a fiúban, aki annak idején a saját árnyékától is megijedt. Frankie apja is biztonsági volt, lent dolgozott az IT-részlegen. Ő azonban farmer akart lenni, amit Mission sosem tudott megérteni. A tanáruk, Varja néni, boldogan fogadta a hírt, és mindig arra buzdította Frankie-t, hogy kövesse az álmait. Ironikus, hogy végül épp a farmoknál teljesít Biztonsági Szolgálatot. Mintha képtelen lett volna maga mögött hagyni azt, amire született.

Mission mosolygott, és Frankie vállig érő hajára bökött.

– Mi van, rád borult a növesztő?

Frankie zavartan a füle mögé simította a haját.

– Tetszik? Anyám azzal fenyeget, hogy feljön egy késsel, és álomban levágja.

– Üzenem neki, hogy én majd lefoglak, amíg megteszi – mondta Mission nevetve. – Átzümmögtetsz?

A talicskák és kocsik mellett egy széles kapu állt. Mission tudta, hogy nem lenne bölcs ötlet a forgóajtónál próbálkozni, amikor egy akkora pumpa lóg a hátán. Frankie megnyomott egy gombot, és a kapu zümmögő hangon felzúgott, Mission pedig átment rajta.

– Aztán mit cipelsz? – kérdezte Frankie.

– Vízpumpát Winterstől. Mi újság?

Frankie a kapu mögött álló tömeget fürkészte.

– Várj egy percet – szólt. Két farmer elővette a belépőkártyáját, átment a forgókereszten, aztán tovább ballagtak. Frankie magához intett egy zöld ruhást, és megkérte, hogy vegye át a helyét.

– Na – szólt Frankie Missionhöz –, gyere velem!

A két régi barát elindult a folyosón, és a távolban derengő termesztőfények felé vették az irányt. A mámorító illatok ismerősek voltak. Mission azon gondolkodott, vajon Frankie, aki a vízinövények bűzében nőtt fel, ugyanúgy gondol-e rájuk. Talán ő a termőföldek illatát érezte olyan bűzösnek, mint Mission a vízinövényekét. Frankie-nek talán azok a növények idéztek fel édes emlékeket.

– Errefelé tiszta örültekháza van – suttogetta Frankie, amikor távolabb kerültek a kapuktól.

Mission bólintott.

– Igen, láttam, hogy megint lett pár új stand. Minden nap egyre több van, nem?

Frankie megragadta Mission karját, és lelassította, hogy több idejük legyen beszélgetni. Az egyik helyiségből friss kenyér illata áradt. A hetediken lévő pékség túl messze volt ahhoz, hogy a meleg kenyér onnan származzon, de időközben más szelek fújtak. A lisztet bizonyára valahol a farmokon őrlték.

– Úgy láttad, mit csinálnak odafent a kávéházban? – kérdezte Frankie.

– Pár hete vittem valamit arrafelé – felelte Mission. Hüvelykujját a vállpántja alá dugta, és néhány mozdulattal megigazította a nehéz pumpát. – Úgy láttam, valamit építenek a kivetítőknél, de nem tudom, mit.

– Növényt akarnak termesztetni – magyarázta Frankie. – Elvileg kukoricát is.

– Akkor, gondolom, kevesebb fordulót kell majd tennünk a farm és a kávéház között – mondta Mission, azonnal arra gondolva, hogy mindez őt hordárként mennyiben érinti. – Roker ki lesz akadva, ha megtudja.

Frankie az ajkába harapott, és hunyorgott.

– Biztosan, de nem pont Roker volt az, aki saját babot kezdett termesztetni a diszpécserteremben?

Mission megmozgatta a vállát. Kezdett elzsibbadni a karja. Nem volt hozzászokva, hogy egy helyben ácsorogjon a rakománnyal – neki a mozgás volt a lételeme.

– Az más. Az az étel a gyalogláshoz kell.

Frankie a fejét rázta.

– Jó, de ez akkor is képuntatás tőle, nem?

– Márminthé képmutatás?

– Bánom is én! A lényeg, hogy mindenki meg tudja magyarázni. „Azért tesszük, mert ők is teszik, és amúgy sem mi kezdtük. De az meg miért baj, ha mi egy kicsit többet teszünk, mint ők?” Ez az emberek hozzáállása. Ha mi hozzáteszünk egy kicsit, akkor a következő banda még többet tesz hozzá. Úgy mennek itt a dolgok, ahogy a fúró halad előre.

Mission a folyosó végén ragyogó fények felé pillantott.

– Nemtom – mondta. – A polgármester mintha mostanában nem fogná olyan szigorúan a dolgokat.

Frankie nevetett.

– Te tényleg azt hiszed, hogy itt ő a főnök? A polgármester fél. Öreg és fél. – Frankie körülnézett a folyosón, hogy nem jön-e valaki. Az idegesség és a paranoia gyermekkora óta benne volt. Fiatal korukban jól szórakoztak rajta, de most inkább szomorú és aggasztó volt. – Emlékszel, amikor arról beszélgettünk, hogy mi lesz, ha majd mi leszünk a főnökök? Hogy minden más lesz?

– Ez nem így megy – mondta Mission. – Mire mi kerülünk hatalomra, addigra már öregek leszünk, és hidegen hagy majd az egész. És akkor majd a *mi* gyerekeink szidnak *minket*, hogy ugyanazt a szaršágot folytatjuk.

Frankie nevetett, és úgy tűnt, hogy alábbhagy benne a feszültség.

– Asszem, igazad van.

– Viszont most megyek, mert leszakad a karom. – Mission feljebb húzta a hátán lévő pumpát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Frankie a vállára csapott.

– Oké. Örülök, hogy láttalak.

– Szintúgy. – Mission bólintott, és elindult.

– Hé, Mish...

Megállt, és hátranézett.

– Te találkozol mostanában a Varjúval?

– Holnap megyek arrafelé – mondta, azt feltételezve, hogy túléli az éjszakát.

Frankie elmosolyodott.

– Mondd neki, hogy üdvözlöm, oké?

– Oké – felelte Mission.

Újabb név a listán. Ha az átadott üzenetekért fizetséget kért volna a barátaitól, már messze túlszárnyalta volna az addig félretett háromezernyolcvannégy bont. Ha csak minden üdvözlétért, amit a Varjúnak átadott, fél bón ütötte volna a markát, már saját lakása lehetne, és nem kellene a pihenőhelyeken megszállnia. De a barátoktól kapott üzenetek súlya nem volt akkora, mint a sötét gondolatoké, ezért nem bánta, hogy foglalják a helyet. Így kevesebb hely jutott a többinek. Márpedig Mission így is éppen eleget cipelt a nehezebbik fajtából.